

HORITZÓ
LLIBERTAT
CONVENCIÓ NACIONAL

Riudoms
14 i 15 de maig de 2022

JNC Joventut
Nacionalista
de Catalunya

Aquest document té present el respecte per la diferència de gènere i l'ús no sexista del llenguatge. El fet que no sempre hi hagi la duplicitat (el/la) o altres formes lèxiques que diferencien el masculí/femení respon a la voluntat de totes les persones congressistes de l'XI Congrés de la JNC -Santa Susanna- per facilitar la lectura del text de les ponències, considerant en tot cas que ens referim sempre al conjunt d'homes i dones.

INDEX

- I. Introducció 5
- II. Antecedents. Una dècada de transició nacional 7
- III. Aprenentatges 10
- IV. Horitzó llibertat. Una proposta de futur 16

*Ara mateix enfilo aquesta agulla
amb el fil d'un propòsit que no dic
i em poso a apedaçar. Cap dels prodigis
que anunciaven taumaturgs insignes
no s'ha complert, i els anys passen de pressa.
De res a poc, i sempre amb vent de cara,
quin llarg camí d'angoixa i de silencis.
I som on som; més val saber-ho i dir-ho
i assentar els peus en terra i proclamar-nos
hereus d'un temps de dubtes i renúncies
en què els sorolls ofeguen les paraules
i amb molts miralls mig estrafem la vida.
De res no ens val l'enyor o la complanta,
ni el toc de displicent malenconia
que ens posem per jersei o per corbata
quan sortim al carrer. Tenim a penes
el que tenim i prou: l'espai d'història
concreta que ens pertoca, i un minúscul
territori per viure-la. Posem-nos
dempeus altra vegada i que se senti
la veu de tots solemnement i clara.
Cridem qui som i que tothom ho escolti.
I en acabat, que cadascú es vesteixi
com bonament li plagui, i via fora!,
que tot està per fer i tot és possible.*

Ara mateix, Miquel Martí i Pol

2 d'abril de 1980

I. Introducció

Catalunya és una nació i com a tal té dret a esdevenir un Estat independent.

Aquest anhel s'empara en el consens internacional obtingut en el marc de l'Organització de les Nacions Unides en què totes les nacions tenen dret de disposar d'un Estat propi per tal de governar-se democràticament a si mateixes, de forma independent.

La independència defineix aquella situació en què una nació resta lliure de vincles de dependència respecte d'una altra, posseint la plena sobirania política i econòmica. Aquest estat existencial és la llibertat. I la llibertat és l'origen de tota possibilitat.

Per tant, no s'ha de concebre el procés d'independència com una eina per aplicar una determinada agenda política o una ideologia concreta, sinó com la condició indispensable que permet a una nació actuar amb plenitud, sense estar sotmesa als desiguis arbitraris de tercers. La independència és la culminació de l'ideal de tota nació: aconseguir la llibertat.

La Joventut Nacionalista de Catalunya va néixer l'any 1980 tenint clares aquestes premisses i amb l'objectiu d'assolir i contribuir a l'alliberament nacional del poble de Catalunya, per ser plenament sobirans per decidir i determinar lliurement el futur del país com a subjecte polític propi. Ho fem emparant-nos en la idea bàsica i fonamental que només d'aquesta manera podrem aconseguir un futur de benestar, progrés i sobirania per la nació catalana per construir un país econòmicament pròsper i socialment just, que preservi la nostra llengua i la nostra cultura i que participi del concert de les nacions lliures d'Europa i el món, contribuint a estendre i protegir la democràcia, l'estat de dret i els drets humans.

El Primer d'octubre de 2017 els catalans, determinats i autodeterminats, vam iniciar el procés per a culminar la independència de Catalunya. És per aquest motiu que la JNC, com a joves nacionalistes i independentistes hereus del somni de la llibertat nacional, elaborem una proposta de país per tal de contribuir a culminar el procés per esdevenir un Estat lliure.

Assumim aquest repte sent plenament conscients de la complexitat d'aquesta tasca i la diversitat de posicions i opinions que engloba el moviment independentista, així com la mateixa JNC i la seva militància. Aquesta proposta no busca ni vol ser una imposició a ningú, sinó esdevenir contribuents a desllorigar l'estancament actual que patim com a moviment i com a país els darrers cinc anys. És imperatiu que tots els partits polítics i organitzacions de la societat civil independentistes formulin la seva proposta de manera nítida i clara per tal de reformular l'estratègia, després dels diversos escenaris viscuts fins al dia d'avui, i aconseguir un consens de país que ens permeti tornar a avançar cap a un horitzó de llibertat.

*Ara digueu: "La ginesta floreix,
arreu als camps hi ha vermell de roselles.
Amb nova falç comencem a segar
el blat madur i, amb ell, les males herbes."
Ah, joves llavis desclosos després
de la foscor, si sabíeu com l'alba
ens ha trigat, com és llarg d'esperar
un alçament de llum en la tenebra!
Però hem viscut per salvar-vos els mots,
per retornar-vos el nom de cada cosa,
perquè seguíssiu el recte camí
d'accés al ple domini de la terra.
Vàrem mirar ben al lluny del desert,
davallàvem al fons del nostre somni.
Cisternes seques esdevenen cims
pujats per esglaons de lentes hores.
Ara digueu: "Nosaltres escoltem
les veus del vent per l'alta mar d'espigues."
Ara digueu: "Ens mantindrem fidels
per sempre més al servei d'aquest poble."*

Inici de càntic en el temple

Salvador Espriu, 1965

II. Antecedents. Una dècada de transició nacional

La història política i social de Catalunya de l'última dècada ha estat clarament marcada pel procés d'independència. En els primers anys, el procés de transició nacional va tenir, sobretot, una base popular, estructurada al voltant d'organitzacions de la societat civil. Les consultes populars per la independència iniciades a Arenys de Munt l'any 2009 i les multitudinàries mobilitzacions que els darrers anys han omplert els carrers de Catalunya amb milions de persones, són exemples clars del caràcter popular del moviment independentista català.

El 2010 el Tribunal Constitucional espanyol va dictar la sentència 31/2010, en contra de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya de 2006 que havien proposat el 89% dels diputats del Parlament, aprovat per les Corts Generals espanyoles amb esmenes que rebaixaven el text inicial i ratificat pel poble de Catalunya en referèndum amb un 74% dels vots. Els catalans vam reaccionar a aquesta sentència amb una multitudinària manifestació, que es repetiria el 2012, traslladant, de forma definitiva, el procés d'independència de l'agenda social a l'agenda política.

A nivell polític, la sentència del Tribunal Constitucional 31/2010 és un abans i un després en la relació entre Catalunya i Espanya. Perquè si l'Estat espanyol va decidir unilateralment deixar de ser l'Estat dels catalans, nosaltres tenim el dret, el deure i l'obligació d'aconseguir un Estat propi per garantir un futur de progrés, benestar i oportunitats pels catalans. La transició nacional iniciada des de llavors va permetre arribar a acords per part dels principals partits polítics de Catalunya a la realització d'una consulta el 9 de novembre de 2014 i emplaçant-se a unes eleccions plebiscitàries el setembre de 2015 en què la candidatura més votada tenia com a objectiu seguir un full de ruta cap a la independència. Això va culminar amb el referèndum d'autodeterminació del Primer d'octubre de 2017 i la declaració d'independència del 27 d'octubre de 2017, significat l'inici formal del procés de constitució de Catalunya com un Estat independent.

El Primer d'Octubre de 2017 els catalans -determinats i autodeterminats- vam decidir lliurement esdevenir un Estat independent en forma de República. La repressió amb què l'Estat espanyol va respondre a aquell exercici d'autodeterminació -exercint violència indiscriminada contra la població civil, amb la infame declaració del rei d'Espanya del 3 d'octubre, dissolent el Parlament de Catalunya i el govern de la Generalitat, empresonant els líders polítics i socials de l'independentisme, condicionant l'elecció del nou president de la Generalitat i pressionant per provocar una fuga massiva d'empreses amb seu a Catalunya- és una nova constatació que l'Estat espanyol, unilateralment, ha decidit deixar de ser l'Estat dels catalans. Malauradament, aquesta repressió ha aconseguit l'objectiu que perseguia, restant iniciativa i capacitat de mobilització a les forces independentistes, derivant en una etapa d'estancament en el nostre procés d'alliberament nacional.

A més a més, els darrers cinc anys hem observat com l'independentisme ha perdut una de les seves millors cartes: la unitat estratègica. Els últims anys han estat marcats per la manca d'unitat entre les forces polítiques independentistes i la inexistència d'una estratègia conjunta per condicionar la governabilitat espanyola a Madrid, supeditant-la als interessos de Catalunya. Aquesta manca d'estratègia, el partidisme i el curt terminisme han substituït a la mirada llarga i la visió de país que van fer possible el Primer d'octubre.

També cal tenir en compte que l'etapa recentment viscuda ha estat condicionada, i avui dia encara ho està, per la pandèmia de la COVID-19 sorgida el març de 2020 i que ha provocat no només una crisi sanitària sinó també una crisi social i econòmica, on els joves som el principal col·lectiu perjudicat. Per altra banda, la repressió espanyola no ha cessat i ha traspassat totes les línies vermelles d'una democràcia, vulnerant els drets fonamentals, civils i polítics d'una

societat moderna, com demostra el CatalanGate, el cas més gran d'espionatge polític d'Europa a líders independentistes catalans per part de l'Estat espanyol utilitzant un programa spyware només disponible per als Estats i organismes estatals i dissenyat per combatre el terrorisme i el crim organitzat.

En tot aquest període de temps, algunes formacions, com a alternativa política a l'estancament de l'independentisme, han apostat per la constitució d'una taula de diàleg per resoldre el conflicte entre Catalunya i Espanya. Una taula de diàleg amb diverses mancances inicials segons la visió d'aquesta organització. Primer de tot cal dir que hem apostat i apostarem per la negociació i el diàleg, sempre que aquests siguin sincers i existeixi una voluntat real entre ambdues parts. No podem entendre de cap manera que aquesta taula de diàleg no contempli per una de les parts que l'amnistia, l'autodeterminació i un possible nou referèndum són i seran temes irrenunciables si realment es vol avançar en la resolució del mal anomenat conflicte català.

El que es va plantejar inicialment com un espai de negociació política ha acabat derivant en una taula de negociació entre partits, desviant-se totalment del seu objectiu inicial. Aquesta taula promoguda pel Partit Socialista i el govern que encapçala, com a mecanisme per acabar amb el que el ls anomenaven l'etapa de "discòrdia", neix morta i repleta de mancances: no inclou la presència dels presidents dels respectius governs ni tan sols en la seva constitució i primera sessió, no incorpora un relator internacional per moderar i donar el seu testimoni de tot el que es transmeti en aquesta negociació, no té un ordre del dia preestablert, neix amb vetos inicials tant de persones com de propostes i finalment ni tan sols té una data establerta per reunir-se periòdicament sinó que la seva convocatòria s'utilitza segons el moment polític que més li convingui al govern espanyol.

En definitiva, la Taula de Diàleg ha esdevingut un mecanisme per blanquejar la repressió exercida per part dels poders de l'Estat espanyol, una cortina de fum per fer creure a una part de la societat catalana i a la comunitat internacional que el conflicte català s'ha acabat i així restaurar la credibilitat d'Espanya com a suposada democràcia. No podem restar immòbils davant la inoperància d'un estat i la manca absoluta de voluntat de negociació un cop constatat el fracàs absolut d'aquesta taula.

*Quan es governa de debò en llibertat, apareixen les llibertats concretes.
Si nosaltres ho volem de debò, ser lliures, ho serem.
Atrevim-nos a pensar i serem lliures.*

Isabel-Clara Simó

III. Aprenentatges

En la dècada viscuda fins a arribar al Primer d'Octubre s'han succeït molts fets i s'han portat a terme moltes accions, tant en l'àmbit social, com polític i jurídic, de les quals en podem treure conclusions, identificant mancances, imprevistos i encerts per extreure els aprenentatges que ens han de permetre tornar a traçar una estratègia a partir de l'experiència de la dècada del procés. És important establir que aquests aprenentatges no tenen per objectiu criticar els fets ocorreguts, ni els seus protagonistes, sinó observar el camí que hem traçat fins al dia d'avui, per continuar avançant. Perquè, com deia el lema: Ho tornarem a fer. I ho farem millor.

1. Som una nació i hem d'actuar com una minoria nacional dins l'Estat espanyol

Autodeterminació i autoafirmació. Som una nació i els interessos de Catalunya passen per damunt de diferències ideològiques i, sobretot, per sobre la governabilitat de l'Estat espanyol. Els fets recents i la mateixa història d'Espanya ens demostren que tots els partits de l'espectre ideològic estatal espanyol comparteixen la mateixa concepció unitària i centralista del fet nacional espanyol. Ni esquerres ni dretes. La nostra prioritat és Catalunya. Això significa que com a país hem d'assumir que hem d'actuar com a minoria nacional que ha vist vulnerats els seus drets de forma reiterada; una nació que ha estat discriminada al llarg dels anys en benefici d'altres territoris i, tots els elements que la conformen com a nació, que vol fer efectiu el seu dret a constituir-se com estat lliure i sobirà, de manera que no enforceixi l'estabilitat del govern de l'Estat espanyol.

En conseqüència, tota acció política independentista ha de partir d'aquesta base. L'independentisme català no hauria de donar suport a iniciatives que no beneficiïn directament Catalunya, i tots els elements que la conformen com a nació. N'és un clar exemple el català com a llengua nacional i eina de cohesió social.

2. L'Estat espanyol és irreformable

Ni es pot, ni es vol. L'Estat espanyol i els poders que el conformen no acceptaran mai cap canvi que signifiqui posar en qüestió o debilitar la unitat nacional espanyola. Catalunya ho ha intentat de les totes maneres possibles: el 2006 utilitzant els mecanismes constitucionalment previstos a partir de la reforma de l'Estatut d'Autonomia i que ha estat dinamitat tot i l'aval ciutadà. Posteriorment, s'ha buscat decidir el futur polític de Catalunya mitjançant la celebració de votacions que preguntessin directament a la ciutadania si Catalunya havia d'esdevenir un Estat independent: el 2014 i el 2017 actuant de forma unilateral mitjançant la consulta del 9N i el referèndum de l'1 d'octubre. En el primer dels supòsits, el text aprovat pel Parlament de Catalunya i la ciutadania catalana en referèndum va ser liquidat i dinamitat, primer amb les modificacions aprovades pel Congrés dels Diputats i, després, per la retallada del Tribunal Constitucional. En el segon dels supòsits, la repressió i la persecució de caràcter polític i judicial han estat la resposta de les autoritats espanyoles.

Per altra banda, intentar modernitzar Espanya tampoc és una opció factible, ja que la reforma de la Constitució de 1978 és impracticable. En primer lloc, perquè no ho volen cap dels poders fàctics estatals. Tampoc els partits polítics espanyols han fet cap pas efectiu per reformar l'actual constitució per tal de trobar alguna possible solució als conflictes nacionals en el si de l'Estat espanyol. En segon lloc, perquè, a més, la mateixa carta magna és rígida i, a la pràctica, està dissenyada per ser irreformable i inqüestionable en preveure un mecanisme de reforma explícitament complex i per al qual es necessita grans majories parlamentàries. A més, la ciutadania mai en tindria l'última paraula, atès que una actuació del Tribunal Constitucional -motivada per l'actuació jurídica de qualsevol partit polític espanyol insatisfet amb una potencial reforma- és sempre plausible. Per tant, Espanya és irreformable.

3. Referèndum acordat: una opció desitjable però pràcticament impossible

Un dels mecanismes utilitzats per tal de dirimir els processos de secessió a escala internacional són els referèndums. Concretament, com a referèndum acordat -com el que celebrà Escòcia el 2014- les dues parts en conflicte acorden els termes i les condicions per celebrar un referèndum. Aquesta opció, tot i ser la més desitjable, és pràcticament impossible en el cas català, tal com ho demostren les reiterades negatives per part dels diferents governs de l'Estat espanyol, d'ambdós extrems ideològics. Tot i que la constitució de 1978 preveu la possibilitat que les Comunitats Autònomes celebrin un referèndum, la cessió d'aquesta competència està supeditada a l'aprovació per part de les Corts espanyoles. Cal tenir present que el 2014 l'independentisme intentà aquesta via, sol·licitant al Congrés la cessió de l'article 149.1.32, petició que fou rebutjada per la majoria de la cambra baixa espanyola. A més a més, en tractar-se d'una matèria constitucional, la possibilitat de fer un referèndum pactat dins el marc legislatiu espanyol pateix del mateix problema que la reforma d'Espanya: tant si és per la legislació, com la jurisprudència, com per la seva aplicació pràctica, les aspiracions nacionals catalanes no tenen cabuda en el marc constitucional espanyol.

En els debats polítics, darrerament, ha sorgit l'escenari del referèndum tutelat per la Unió Europea com a mètode per resoldre el conflicte entre Catalunya i Espanya. En els termes en què s'ha plantejat, en cas de produir-se, aquest referèndum no seria acordat entre les dues parts en conflicte, sinó imposat per la comunitat internacional, actuant com a tercer en el conflicte.

4. Només es pot negociar quan tens una posició de força estratègica

La victòria de l'1 d'octubre no només va significar una victòria nacional i democràtica pels catalans, sinó que ens va atorgar una posició de força, ja que teníem l'incontestable aval de l'aprovació democràtica i el suport de la mobilització ciutadana. Aquesta legitimitat política va ser la que va preocupar a l'Estat espanyol i va fer reaccionar aquells primers dies a les institucions de la Unió Europea.

En conseqüència, l'actual aposta de la Taula de Diàleg no és ni el format ni el mecanisme per forçar l'Estat espanyol a negociar, ja que els únics beneficiats en són ells, que l'utilitzen per blanquejar la repressió política i judicial donant una falsa imatge de negociació. Els catalans hem de tornar a tenir una posició de força democràtica i això només ho podem aconseguir sols i amb determinació.

5. Els lideratges són d'una importància cabdal

El Molt Honorable president Carles Puigdemont no només és el màxim representant del govern legítim del país que fou reprimat, empresonat i exiliat per posar les urnes el Primer d'octubre, sinó que a més és la màxima figura de consens dins l'independentisme. Un consens que ha perdurat en el temps, tal com avala el resultat de les eleccions europees de 2019 on va obtenir un milió de vots, i les diferents mobilitzacions esdevingudes des de l'inici de la repressió.

És evident que el retorn del president ha de significar un revulsiu en el si de l'independentisme per sortir d'aquesta fase d'estancament, d'igual manera que en algun moment haurà d'haver-hi una negociació política amb l'Estat espanyol. En aquest context, doncs, la figura del president Puigdemont és fonamental, com a interlocutor vàlid i legítim i com a màxim exponent aglutinador de l'independentisme català. Amb el president Puigdemont vam fer l'1 d'octubre i serà amb el president Puigdemont que ho culminarem. Per aquest motiu considerem que en totes aquelles negociacions que afronti l'independentisme amb l'Estat Espanyol sobre el procés d'alliberament nacional del nostre país, el president Puigdemont és i ha de ser considerat un interlocutor plenament vàlid.

6. Prestigiar les institucions catalanes

Un dels trets definitoris de les nacions és la continuïtat històrica de les seves institucions. El sistema institucional de Catalunya es remunta al s.XIV. L'autogovern català, en totes les seves formes al llarg dels segles, ha partit d'aquesta base històrica, evolucionant fins al dia d'avui, amb unes institucions que comprenen els àmbits nacional, regional i local. Des dels seus orígens, el nacionalisme català ha contemplat les institucions pròpies com l'eina més eficaç per millorar la vida de la gent, preservar els pilars fonamentals de la nació catalana i avançar en les aspiracions de llibertat. En aquest sentit, cal que la població de Catalunya percebi el sistema institucional català, com un conjunt d'institucions amb autoritat, eficaces i amb capacitat de millorar la vida de la gent. Especialment, en comparació amb les espanyoles.

Cal que les institucions funcionin el màxim d'eficaç possible per la població tot i les limitacions evidents i existents de l'autonomia espanyola, tenint present que la funció de les institucions catalanes ha de ser la de governar, i no només gestionar. És per això, que tota l'obra de govern per part de la Generalitat ha de tenir com a objectiu final la construcció i l'enfortiment constant de la nació catalana.

7. La unitat dels partits polítics és necessària, però no imprescindible

Quan l'independentisme ha avançat unit, l'èxit ha superat totes les expectatives. El consens entre totes les sensibilitats de l'independentisme català és, doncs, una garantia. No obstant això, la recerca de la unitat política no ha de frenar ni limitar el moviment independentista. En primer lloc, perquè si és important que tots els independentistes anem a una en els moments clau, no hem de condicionar tot el procés de transició nacional a una unitat entre els partits polítics que sovint és dinamitada pels tactismes partidistes i electorals de determinades forces polítiques. En segon lloc, aquesta unitat, que és entesa com el consens entre totes les parts, facilita l'existència de minories de bloqueig que impedeixen continuar avançant en pro de les seves estratègies o plantejaments ideològics. La unitat política esdevindrà per la via dels fets, tal com demostren els grans moments de la darrera dècada. I, sobretot, que les úniques dificultats que tinguem davant per esdevenir independents siguin les que ens imposi l'Estat espanyol, però mai nosaltres mateixos.

8. La independència necessita votants bregats

Les passades eleccions del 14 de febrer de 2021 ens demostren que el votant independentista és exigent amb l'acció política dels partits. Cal que a cada elecció s'opti per la independència per consolidar la nostra posició. Ens cal aconseguir un vot sòlid i, és per això, que ens cal treballar amb una idea clara, un missatge únic, que no variï entre eleccions per tal que sigui capaç de resistir el que calgui.

A més, ens cal projecte el país que volem, la Catalunya independent, per tornar-hi a creure, a la vegada que ens cal que aquest país es vegi reflectit en l'acció de Govern (tot i ser conscients dels límits de l'autonomia). Al mateix temps que expliquem el nostre projecte, ja que només així podrem fer arribar la coherència del nostre discurs a tota la població, sigui o no independentista, i plantejar de forma ferma i clara els nostres objectius. Perquè si anem a les eleccions amb idees febles i parcials (com per exemple, "això va de democràcia") l'estructura cau com un castell de cartes. L'Estat espanyol segur que arribaran amb la força i la por per davant. Els catalans ens hem de preparar per assumir-ho i suportar-ho tot, anar a les urnes tantes vegades com faci falta fins a poder votar de forma definitiva la nostra independència.

9. La repressió continuarà. Cal que la ciutadania estigui preparada

És inconcebible que un Estat permeti l'autodeterminació d'un poble, sense oposar cap mena de resistència, quan som 7 milions i mig d'habitants, que representem el 16,3% de la seva població, aportem el 19% del seu PIB segons dades pre-pandèmiques i recaptem una part considerable dels seus impostos. El grau de virulència d'aquesta oposició a la independència d'una regió determina la qualitat democràtica d'un estat. El 9N i l'1-O vam comprovar que l'Estat espanyol és una democràcia defectuosa i debilitada. Per tant, hem de ser tots conscients i assumir que el procés fins a arribar a la independència tindrà costos personals per molts catalans i amb tota probabilitat hi haurà un nou increment de la força repressiva de l'Estat espanyol. Com a moviment d'alliberament nacional, això ens ha de portar a entendre que Espanya està disposat a gairebé tot per impedir la independència de Catalunya. Cal entomar aquest repte sent plenament conscients de quins seran els costos d'una generació en pro de les generacions que ens precediran. Així doncs, cal establir mecanismes de suport als represaliats, seguint l'exemple de La Caixa de Solidaritat i la xarxa de suport als presos polítics, exiliats i represaliats.

10. Alliberem-nos. Hem de minimitzar la nostra dependència personal i col·lectiva d'Espanya i els seus poders fàctics

En els moments claus del 2017, l'Estat espanyol va fer servir totes les branques del poder per a perjudicar les aspiracions d'alliberament nacional de Catalunya, aprofitant-se dels lligams de dependència de les institucions i ciutadania catalanes respecte a l'Estat espanyol, especialment en matèria econòmica i financera. L'exemple més evident van ser les pressions polítiques i les maniobres legals que van tenir com a objectiu incentivar i facilitar el canvi de seu social d'empreses catalanes a altres punts de l'Estat espanyol. Per aquest motiu, cal trobar i generar tots aquells mecanismes, des de les institucions i des de la societat civil, per tal de reduir la dependència de Catalunya als poders fàctics espanyols. Aquest procés s'ha de dur a terme, tant des de l'àmbit públic com des de l'esfera privada per tal de reduir al màxim aquesta dependència de l'Estat espanyol, i desactivar aquesta arma en contra de les aspiracions nacionals catalanes.

11. La (im)possibilitat de les estructures d'Estat

Durant el procés de transició nacional sempre s'ha fet palès la necessitat de disposar i preparar les estructures d'Estat bàsiques per començar a operar com un país lliure el dia que es declari la independència. No obstant això, després del Primer d'octubre es va fer evident que les estructures no estaven preparades ni disponibles.

L'autonomia catalana dins l'Estat espanyol és limitada i fonamentada sobre una relació de dependència envers la capital espanyola i els poders estatals allà reunits. Una limitació reforçada i vigilada pel poder judicial en aquells intents per alterar la mencionada relació. Una limitació que també afecta la capacitat de la Generalitat autònoma per tal de preparar les anomenades estructures d'Estat. Al llarg del procés de transició nacional se'n va fer palès quan es va voler disposar i preparar una estructura estatal bàsica amb què començar a operar el dia posterior a declarar la independència. Malauradament, és una realitat que la Generalitat autònoma també es troba limitada en aquest aspecte i, per tant, només podrem construir les estructures d'Estat quan esdevinguem un país independent, lliure de les cotilles del marc jurisdiccional espanyol.

12. No ens hem de marcar terminis

Defensem que el millor dia per proclamar la independència era ahir, perquè cada dia que no som lliures és un dia menys per millorar la vida i el benestar de la ciutadania catalana. Però al mateix moment som conscients que cal saber aprofitar el moment i que les coses no són immediates.

El Primer d'octubre va ser possible perquè veníem del 9N, del 27-S i de la constant mobilització ciutadana. Cal preparar-nos per aconseguir els diferents objectius i pels escenaris que es puguin desencadenar. L'Estat espanyol ens ha demostrat que està disposat a tot per impedir-nos la independència, però no hem de tornar a cometre l'error de posar-nos dates límit. Primer perquè és un error estratègic revelar a les autoritats espanyoles quan farem la independència i, segon, perquè l'experiència ens demostra que els terminis, sumat a la manca d'unitat entre l'independentisme, la complexitat de les circumstàncies i els possibles imprevists, no acaben donant bons resultats. Avancem, però sense limitar-nos a nosaltres mateixos.

13. No confondre desobediència civil amb aldarulls

La desobediència col·lectiva necessària per culminar el procés d'alliberament nacional no té raó de ser en la base dels desordres públics i l'atac envers les institucions catalanes que ens són pròpies, sinó que ha de ser utilitzat en el marc d'una estratègia consensuada dirigida al debilitament del poder de l'Estat espanyol en territori nacional català. En definitiva, la desobediència civil necessària no consisteix a estendre un clima d'aldarulls ciutadans arreu del país, sinó a debilitar el poder de l'Estat espanyol a Catalunya i per així substituir-lo en el moment clau pel de l'autoritat catalana. I, sobretot, tenint present que la desobediència pren formes molt diverses, com ho podria ser la desobediència fiscal.

14. No podem esperar la resposta d'Europa

La Unió Europea, tot i ser un subjecte jurídic sui generis, en el fons no deixa de ser un club d'Estats com ho són totes les organitzacions internacionals. I, com a tal, es beneficia del manteniment de l' statu quo. Per tant, els catalans hem d'assumir que mai actuarà en contra d'un dels seus estats membres i molt menys contra una de les seves principals potències comunitàries, com ho és Espanya pel seu volum poblacional, territorial i econòmic, així com la posició geopolítica que ocupa a la frontera euromediterrània amb el nord d'Àfrica i l'Atlàntic. Hem d'avançar per nosaltres mateixos i, un cop esdevinguem lliures, dirigir-nos a les institucions europees per formar part del projecte comunitari.

15. Si volem ser un Estat independent, hem d'actuar com un Estat independent

Volem ser un Estat i tenim el potencial per esdevenir un Estat, però cal que ens comportem i actuem com a tal i que transmetem imatge d'Estat que vol ser un participant actiu de les relacions internacionals i comprometès amb els reptes i les lluites globals. Això significa no reduir l'independentisme a accions de caràcter simbòlic i actuar amb mentalitat d'Estat. Cal que els principals representants polítics a Catalunya assumeixin aquesta representativitat plenament conscients del seu paper, allunyats del marc mental de ser una autonomia espanyola, actuant d'igual a igual amb el govern espanyol.

16. Perquè ens reconeixin, primer ens han de conèixer

Un cop es proclami la independència de Catalunya ens caldran aquells reconeixements internacionals que no van ser-hi després del Primer d'octubre de 2017. Per aconseguir això, doncs, cal potenciar l'acció exterior catalana des de tots els àmbits existents, tan institucionals com des de la societat civil i el teixit econòmic i productiu. En conseqüència, hem de continuar el desplegament de la xarxa de delegacions de la Generalitat per ser presents a institucionalment a tants països com puguem i ser presents als grans fòrums i esdeveniments internacionals. Per altra banda, cal potenciar la internacionalització de les empreses catalanes, així com la coordinació amb la comunitat catalana que resideix a l'exterior. L'objectiu és que Catalunya estigui present arreu i no deixar mai d'internacionalitzar la causa catalana. Hem de ser presents a l'agenda internacional.

17. Evidenciar al món la realitat de l'Estat espanyol

En aquesta tasca d'internacionalització de la causa catalana, també és fonamental exterioritzar els déficits democràtics de l'Estat espanyol que ens porten a voler esdevenir independents i que han motivat la repressió política i judicial que vulnera els estàndards democràtics més elementals. No només és important explicar al món què és Catalunya i qui som els catalans sinó també quina és la realitat al Regne d'Espanya i com des de les autoritats estatals s'intenta enganyar als seus homòlegs internacionals. L'Estat espanyol sempre que ha pogut ha tractat de corruptes o colpistes als líders independentistes catalans, no serem nosaltres qui blanquegi la deriva autoritària d'Espanya i la seva reputació. Alhora, és també imprescindible que no només s'expliqui a la comunitat internacional els motius pels quals volem la independència, sinó que també hem de plantejar els avantatges i les oportunitats que pot suposar per la resta de països.

18. La independència no és una qüestió de legalitat, sinó de poder

L'any 2015 es va estendre un error estratègic en considerar que per esdevenir independents calia crear prèviament una legalitat catalana per fer traspassar directe un cop desconnectéssim d'Espanya. Això no és cert. No existeix un escenari d'independència que es fonamenti en anar "de la llei a la llei". La legalitat espanyola no contemplarà la independència de cap dels seus territoris, perquè va en contra del mateix sentit de la Constitució de 1978: preservar per sobre de tot la unitat nacional espanyola. En conseqüència, un cop es proclamï la independència no serà una qüestió de legalitat espanyola per adoptar la catalana, sinó de lluita de poders entre el de l'Estat espanyol i el de l'Estat català recentment proclamat. Això significa que en una nova aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola l'última cosa que hem de fer, institucions i ciutadans, és acatar-lo. Acceptar un altre 155 significa reconèixer l'autoritat de l'Estat espanyol sobre territori català. En el moment què esdevinguem independents no ha de ser vàlida cap ordre política, legal ni judicial provinent de l'Estat espanyol, assumint tots els riscos i els costos d'aquest moment crucial, i per fer-ho cal conscienciació personal i preparació material. Això significa desconnectar d'Espanya.

19. Determinació i autodeterminació personal: la confiança en nosaltres mateixos

Al llarg d'aquesta dècada de transició nacional, l'aprenentatge més gran en positiu que hem construït és la confiança en nosaltres mateixos, el poble de Catalunya, per aconseguir els objectius que ens hem fixat, per fer prevaldre la nostra sobirania, la nostra llengua, les nostres tradicions, el nostre dret a autodeterminar-nos, a decidir el nostre futur i a ser governats per les nostres pròpies institucions. Si volem sortir de l'actual fase d'estancament i esdevenir, per fi, plenament lliures, hem de recuperar aquesta confiança i il·lusió. Perquè la llibertat de Catalunya comença als cors dels catalans. Tal com va dir el president Lluís Companys, totes les causes justes del món tenen els seus defensors, però Catalunya només ens té a nosaltres. Fem-nos-en dignes.

20. Tornar-ho a fer i fer-ho millor

La JNC som conscients que aquest document no revelarà res que no sapiguem, però tampoc proposem realitats utòpiques per a ningú. L'objectiu de la independència és clar i els passos per aconseguir-la són concrets, però cal una acció col·lectiva de reconeixement i sinceritat per acceptar que és difícil aplicar-los i encara és més difícil assumir els costos polítics, econòmics i personals que se'n deriven. Per tant, com a país i com a nació que vol esdevenir lliure no podem fer altra cosa que tornar-ho a fer, tanmateix, aquest cop, fer-ho millor per assolir definitivament el nostre propòsit.

*Salut a la pàtria en segles de saba crescuda,
salut a la Pàtria encara no nascuda com l'hem somniada els seus fills*

El dia Revolt, Josep Carner

Som catalans i jo diria que la tenacitat és la nostra divisa.

Pregó de les Festes de la Mercè, Mercè Rodoreda

24 de setembre de 1980

IV. Horitzó llibertat. Una proposta de futur

0. Preparem-nos

El prelude de la fase culminant del procés cap a la independència ha d'estar marcat per la preparació a tots els nivells: institucional, polític i social. Cal que l'independentisme, en totes les seves manifestacions, es prepari aplicant i interioritzant els aprenentatges de la dècada que hem viscut. Així doncs, cal seguir un objectiu vital: reduir la nostra dependència de l'estat espanyol -en totes les seves manifestacions-, i debilitar el seu poder sobre el territori català mentre augmentem el de l'autoritat catalana.

Aquesta fase ha de servir per tornar a activar l'independentisme, a través de la mobilització i tornar a situar la independència de Catalunya en l'agenda internacional. Cal obrir una finestra d'oportunitat per iniciar la fase culminant del procés d'alliberament nacional de Catalunya.

1. Urnes i autodeterminació.

La gent és qui inicià el procés cap a la independència de Catalunya i té el poder per decidir assolir-la. Per tant, cal validar a les urnes la fase culminant del procés d'alliberament nacional de Catalunya.

- Eleccions

Convocatòria d'eleccions al Parlament de Catalunya. Els partits independentistes concorren a aquestes eleccions portant explícitament en el seu programa electoral el compromís de declarar la independència de Catalunya si l'independentisme obté la majoria absoluta en vots i escons.

- Proclamació de la República catalana

Es constitueix el Parlament de Catalunya. Dintre dels terminis establerts, però amb la màxima celeritat possible, s'inicia el procediment per investir el president de la Generalitat de Catalunya i el seu Govern. Un cop investit el president i nomenat el Govern, el president proposarà sotmetre a votació del Parlament la proclamació de la independència de Catalunya, emparant-se en el resultat del referèndum d'autodeterminació del Primer d'Octubre de 2017, la declaració d'independència del 27 d'octubre d'aquell mateix any i el resultat aconseguit a les eleccions acabades de celebrar.

A partir del moment en què es declari la independència i es comenci el procés constituent de la República catalana, l'Estat espanyol deixarà de tenir autoritat sobre territori català. Per tant, per tal de garantir l'èxit del procés d'independència, tant les institucions com la ciutadania catalana hauran d'obeir l'autoritat de l'Estat català de recent creació i desobeir l'autoritat de l'Estat espanyol. Aquesta desobediència prendrà totes les formes necessàries i s'allargarà el temps necessari fins a la ratificació de la constitució, tot apel·lant a la mobilització popular i la resistència col·lectiva des dels carrers i les institucions.

Per poder fer efectiva l'autoritat de la República catalana sobre tot el país, serà imprescindible que l'autoritat competent posi en marxa tots els mecanismes necessaris per tenir el control del territori i els punts estratègics.

A partir d'aquest moment les relacions polítiques entre la República catalana i el Regne d'Espanya es regiran pel dret internacional.

En aquesta fase, creiem que hauria d'existir un espai de trobada de tot l'independentisme, tant interior com exiliat, per tal de coordinar les accions de les autoritats provisionals entre tot l'independentisme.

2. Primers passos com Estat independent

- Govern de concentració nacional

Un cop el Parlament hagi refrendat la declaració d'independència, seguidament es nomena un Govern de concentració nacional, amb tots els partits polítics independentistes, que actuarà com autoritat nacional provisional i tindrà com a objectiu la posada en funcionament del nou Estat català, funcionament del nou Estat català i el control efectiu del territori nacional.

Qualsevol negociació amb les autoritats espanyoles o qualsevol instància internacional que pretengui actuar de medidora haurà d'interlocutar amb una delegació catalana del Govern de concentració nacional encapçalada pel president Puigdemont per liderar la transició i la negociació.

- Llei de transició nacional

El Parlament de Catalunya, a proposta del Govern de concentració nacional i amb la legitimitat ciutadana obtinguda, durà a terme la redacció i aprovació de la Llei de transició nacional per tal de disposar de la primera norma de l'ordenament jurídic de la República catalana. S'establiran les directrius bàsiques de funcionament del nou Estat, així com el procediment per constituir la primera cambra legislativa lliure, i que regirà fins a l'aprovació parlamentària i ratificació ciutadana d'una constitució catalana.

En aquesta normativa no es crearan les institucions pròpies de la Catalunya Estat, aquesta és una fase que es farà un cop esdevinguem plenament lliures.

- Ponència d'estudi constitucional

El Parlament de Catalunya, amb la legitimitat ciutadana obtinguda, iniciarà la creació d'una ponència d'estudi constitucional amb representants dels partits polítics i experts jurídics de reconegut prestigi, amb l'objectiu de preparar les bases comunes i de consens que hauran de consolidar-se en el procés constituent de la República catalana.

Les conclusions d'aquesta ponència hauran d'ordenar el procés constituent d'acord amb l'establert a la Llei de transició nacional, establir els mecanismes pels quals s'elaborarà la futura constitució catalana i els principis fundacionals bàsics sobre els quals se sustentarà l'Estat català.

- Sol·licitud de reconeixement internacional

Paral·lelament, es fa una crida a la comunitat internacional perquè reconegui la nova Catalunya Estat i es demana l'ingrés a les Nacions Unides i se sol·licita l'adhesió a la Unió Europea com a estat membre de ple dret. Amb posterioritat i un cop finalitzat el període constituent de l'Estat català, es procedirà a la incorporació de Catalunya a les diferents organitzacions internacionals.

3. Inici del procés constituent

- Eleccions constituents

Un cop superats els primers passos de transició nacional caldrà convocar eleccions constituents per tal de configurar el nou Parlament encarregat de redactar la nova constitució catalana. Dels resultats d'aquestes eleccions, i en funció de la força que obtinguin els partits que les concorrin, es constituirà representativament la comissió redactora.

- Redacció de la constitució catalana i referèndum de ratificació de la constitució catalana

El Parlament sortint de les eleccions constituents redactarà la proposta de Constitució que haurà de ser referendada per la ciutadania de Catalunya.

- Primeres eleccions de la República de Catalunya

Un cop celebrada la votació i essent aprovada la nova carta magna, es convocaran les primeres eleccions de la República de Catalunya en els termes establerts per aquesta.

4. Horitzó, llibertat

Un cop finalitzades aquestes etapes, sense terminis ni contemplacions, després de més de tres-cents anys Catalunya recuperarà la seva plena sobirania i la llibertat nacional per decidir sense ingerències el nostre propi futur.

Essent plenament conscients que aquesta és només una proposta, ens enorgulleix dir que és la nostra, la de milers de joves compromesos arreu del país a construir junts un país millor, treballant cada dia per aconseguir la millor versió de Catalunya: una Catalunya lliure i independent.

Aquesta és la proposta que sorgeix del debat i la participació dels militants de la Joventut Nacionalista de Catalunya. Una proposta que parteix dels aprenentatges de l'etapa que va culminar amb el referèndum del Primer d'Octubre del 2017. Una proposta que fem des del realisme, conscients que la plena sobirania de Catalunya no s'aconseguirà a partir de dreceres, sinó enfrontant cara a cara amb la dura realitat que ens imposa l'Estat espanyol. Una proposta que no defuig parlar obertament dels riscos i les dificultats que comporta. Una proposta que parteix de la consciència que només tindrà èxit si tots els catalans i catalanes actuem de forma determinada, autodeterminada i amb moral de victòria. Perquè Catalunya només ens té a nosaltres i nosaltres mateixos som els amos del nostre propi destí. Alliberem-nos! Visca Catalunya lliure!

Aquesta és la nostra contribució a la causa. Aquest és el nostre compromís.

Som la Joventut Nacionalista de Catalunya i estem en acte de servei.

Riudoms, 15 de maig de 2022

jnc.cat